

CANSO NOVA Y DIVERTIDA,

en la cual se declaran la infinitat de personas que lo
pobre jornalé ha de manteni.

CORO.

*Ab molt de afany treballa
lo pobre ; y may te un ral ,
descansa al sementiri ,
malalt, al hospital.*

Lo llinatge dels pobres
es trist y afligit
te de pasá la vida
ple de pena y fatich.

No te amparo dels homes,
tan sols lo te de Deu ;
que ns' diu que en lo seu regne
estará al costat seu.

Si voleu que vos contia
als que te de atipá
lo pobre ab sa suó,
vos farà esgarriá.

An sembla que s' mentida
y es pura beritat;
después que vos ó contia
diréu que hi acertat.

Als que tenen hisiendas
an al pobre pagés,
las tractan de arrendarlas
per un gros interés.

Van allí á regalar-se
al pich de la caló,
lo milló de la hisienda
ha de sé pel senyó.

Que manté tot lo mont
lo pagés, es britat;
aixó no cal ques digui
perque tothom ó sap.

Axis ó habem trobat,
axis veix que segueix,
lo pobre, sempre es pobre
desde l' instan que neix.

Desde que naix ja paga
cuan lo han de batejá,
hasta l' dia que mort
que l' portan á enterrá.

Te de pagá ls' consums
y altres contribucions,
ell menja pa moreno
y altres pans de crostons.

Ell manté als notaris
ell manté als advocats,
manté jutjas, fiscals,
procuradós pasats.

Ell manté als homes bons
y als dulens també;
ell ne manté al sereno
y hasta lo fanalé.

Ell ne manté als urbanos,
també als municipals,
la ronda y contra-ronda
que posan als portals.

Tot ó mantén lo pobre
ab lo seu trist jornal,
i com buleu que may pugui
arreplogarne un ral!

A tota la marina
també al pobre manté,
basteix al contramestre
y al mariné també.

Lo capitá y pilot,
lo cuiné y gat de mar,
y la maitat del tems
ell ne va despullat.

Ell manté als empleats
de tota la nació;
que ab la esquena del pobre
van vestits de senyó.

Cuant an de despatxarli
un papé ó document,
acaba la paciencia
y pert lo enteniment.

De l' una taula al altra
lo fan aná rodán;
un vol papé sellát,
y l' altre papé blanch.

Vinga fumá cigarros
y está ben asentats,
axis ni ha á dotsenas
quels diuen empleats.

Mols ab los comestibles
lo seu negosi fan,
cuan ne arriba algun barco
á complarlo ja van.

Sels arriba á podrirsels
lo blat als magatsems,
y lo pobre de gana
reganya un pam de dens.

Aqueixas societats
que están especulan,
ab tots los comestibles
ans matarán de fam.

Aqueixas son la causa
de que tot va tan cart,
jo crech que embargarian
asta la aigua del mar.

Ara als arrendataris
també habem de tocá,
per causa de ells al doble
los drets em de pagá.

Ells no miran que l' pobre
an sia jóve ó vell;
pues que es lo seu ofici
arrancarli la pell.

Aquets avariciosos
no tenen pietat
ells solament desitxan
enriqueixre abiat.

Ab la suó dels pobres
viuen ivern y estiu,
son unas sangonerass
que se l' empanan viu.

Lo fadrí sabaté
está sense consol,
un dia y altre dia
estirán lo nyinyol.

Al cap de la setmana
cansat de treballá,
no li quedan dos cuartos
per podé comprá pá.

Treballa al teixidó
com un desesperat,
per acabá la pesa
que fá un mes que ha plegat.

La trama es masa prima,
l' urdit no es masa bó;
jo crech que taxeix borra
per comta de cotó.

Pot donarne á Deu gracias
si per cás es sortós,
de podé tení un amo
que no sia ambiciós.

Pues si allarga la pesa
ó li abaixa al jornal,
si abans guanyaba un duro,
ara no guanya un ral.

Als que an de fe de mosos
de algun fabricán,
ells lo puesto dels burros
sempre ocupán están.

Si están un poch grasos
ja abaxan la gruxó,
pues están tot lo dia,
tirán de un carretó.

La autoritat ordena
no y posin masa pés,
mes ells com no al traganan
li posan ab ecés.

Aquell que fa de burro
no pot enrahoná,
perque pobre al despatxan
y queda sense pa.

Mols fabricans veuren
pronte serne hisendats,
y entre lujo y boato
viuhen mol regalats.

Sempre dihuen no guanyan,
pero van prosperán,
potsé la loteria
treuan de cuan, en cuan.

Jo veix que l' jornalé
treballa dia y nit;
y ni vistos mols pochs
morí de cap enfit.

Cuan ha pagat la casa
lo menjá y lo vestí,
estlich cert no li queda
per veuren dos de ví.

Als blanques an treballan
tan istiu com ivern
desde que apunta l' dia
asta que no si veu.

Ficats dintre del aigua
de peus y mans mullats,
sen los que mes treballan
son los mes mal pagats.

La major part del dia
están remenan pells
y posanne als alums
adintre dels cubells:

Que es la femta del goscs
que fá una corrupció,
que á un' hora de distancia
ja sentiú la pudó.

Está l' mestre de casae
desde bon dematí,
á dalt de una bestida
ab perill de morí.

Lo ivern de fret se peta
y al istiu de caló;
si guanya tres pesetas
ja pot dí Deu ni dó.

Lo infelís manobra
remenan lo morté,
sempre va carregat
com burro traginé.

Guanya set ó vuit rals
los dias que no plou,
que per calzá y vesti
ancara no an te prou.

Mols humils sacerdots
predican dia y nit,
perque socorria al pobre
ab lo que pugui l' rich.

Pero no hi valen prédicas
contra alguns potentats,
que ab los dejuns no pensan
mentres estiguian farts.

Cuans ni ha que mantenen
á casa gat y gos,
sense pensá ab lo pobre
si está necesitós.

Y ab la seba esquena
tal volta hu an guanyat,
y al infelís li negan
asta una caritat.

Si al pobre á tots atipa
digueu com pot aná,
que atipant ell als altres
casi no pot menjá.

Es lo mes mal bestit,
es lo mes mal calsat,
perque tots tallan llenya
del abre que es corcat.

Totas aquexas coblas
son fetas ab comú,
parlan ab molta jen
sense parlá ab ningú.

An pot pendra candela
si algú confrare és,
que per la jen honrada
no acostumbro á dí rés.

Dien los que manté
abiam descuidat,
de dí, manté los ségos
que la cansó an cantát.

Pues ab los dos cuartets
que deu per la cansó,
vesteix, fa bullí l' olla
y fa corra la vivó.

FÍ.

Barcelona: Imp. de Joseph Tauló, carré de Círes, n. 5.—1859.

Barcelona: En casa Juan Llorens, carré de la Palma de Sta. Catarina.

3775